

A close-up portrait of a young woman with light brown hair and eyes, looking slightly to the side. The image has a soft, ethereal quality with a purple and pink gradient overlay on the right side. Handwritten text is present in two locations: 'Ellen Stoop' in red in the upper right and 'Ik ken jou ergens van' in dark blue in the lower right.

Ellen
Stoop

Ik
ken
jou
ergens
van

Omslag: Sproud, Haarlem

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

© Ellen Stoop, 2015

ISBN e-boek 9789025113186

ISBN gebonden boek 9789025112974

NUR 283

Gestommel op de trap. ‘We kunnen gaan,’ roept mama. Eindelijk. Ze kan altijd vreselijk moeilijk afscheid nemen van een schilderij waar ze aan werkt, iedere keer ziet ze weer iets wat beter kan. Ik sla mijn boek dicht. Bladzijde 19. Dat onthoud ik wel. Dat is ons huisnummer.

Papa pakt de grote paraplu. Samen rennen we naar nummer 15.

‘Dag, Lisanne,’ zegt Koos. Zo heet ik officieel. Niemand noemt mij zo. Maar hij is de enige van wie ik het niet erg vind.

‘Arie, laat me raden,’ zegt hij als hij het cadeau van papa aanpakt. ‘Een boek?’ Dat zegt hij ieder jaar. Koos geeft hem ook altijd een boek. Als papa en Koos geen muziek maken, lezen ze. Net als ik.

‘Belletje!’ Karin trekt mama naar zich toe. ‘Wat zie je er moe uit! Je werkt veel te hard, zusje.’

En dan pakt ze mij vast. ‘Sannie, liefje, geef me een kus.’ Ze duwt haar wang tegen de mijne en lacht. Karin weet dat ik niet zoen. Nooit.

Oma Annie, de moeder van Koos, wil dat ik naast haar kom zitten op de bank. Lodewijk schuift aan mijn andere kant. Hij is mijn beste vriend, mijn lievelingsneef én mijn

buurjongen. Nou ja, bijna. Er zit maar één huis tussen.
'Appeltaart?' vraagt Karin.

Natuurlijk! Die van haar zijn lekkerder dan uit de winkel. Ze duwt een schoteltje in mijn hand met een flink stuk erop. Ik zit bijna klem tussen de brede heupen van oma Annie en de harde spillebenen van Lodewijk. Probeer dan maar eens netjes met een vorkje te eten. Ja hoor, het stuk appeltaart valt al op z'n kant. Bijna schuift de taart met slagroom en al op mijn broek, maar oma Annie houdt het schoteltje net op tijd recht.

Eigenlijk willen Lodewijk en ik het liefst naar boven. Hij heeft al een paar keer met zijn been tegen het mijne geduwd. Mijn taart is op, nu de limonade nog.

En dan kunnen we eindelijk naar zolder. De verkleedkist staat er al zo lang ik me kan herinneren. Hoeden, petten, rokken, shawls, jurken. En naast de kist staat een rij pumps waar Karin niet meer op loopt. Alles ruikt een beetje muf.

Lodewijk pakt een pet en loopt naar de grote spiegel in de hoek. 'Net een boertje.'

Ik knik. Misschien kunnen we als twee boertjes.

Lodewijk zoekt verder. Hij valt bijna in de kist, zo ver hangt hij over de rand.

'Die is voor jou,' zegt hij als hij me iets wits geeft.

Ik in een jurk? Nou, voor één keer dan. Ik laat het ding over mijn hoofd glijden. Er zitten pofmouwen aan en ru-

ches aan de onderkant. Hij hangt bijna op de grond en is veel te wijd, vooral van boven waar borsten horen te zitten die ik nog niet heb. Ik gooi mijn sneakers uit, pak een paar witte hoge hakken en waggel naar de spiegel.

Ik lijk wel een prinses. Dat is echt het laatste wat ik wil! Ik ben géén prinsessenmeisje, nooit geweest. Die jurk moet zo snel mogelijk uit.

‘Aanhouden!’ roept Lodewijk. ‘Dan gaan we zo naar beneden.’

‘Echt niet!’

‘Ah, kom op, Sannie,’ zegt hij met zijn liefste stemmetje.

‘Doe het voor mij.’

Ik heb een veel leuker idee. Ik ga echt niet in een jurk.

Voorzichtig lopen we de trap af. Ik kan mijn lachen bijna niet houden.

Karin is de eerste die ons ziet. Ze schatert het uit. ‘Haha! Die pofmouwtjes staan je enig!’

Mama, oma Annie en Koos beginnen ook te lachen. Lodewijk ziet er zó grappig uit in die jurk, met hoge hakken en zijn lippen rood gestift.

Papa is de enige die niet kijkt. Hij staat bij het raam. Hallo, het is zondag! We zijn op de verjaardag van Koos! Dan kijk je toch niet de hele tijd op mama’s iPhone?

‘Papa,’ roep ik boos. ‘Kijk!’

Hij draait zich om. ‘Sorry. Een berichtje van Benno. Ze willen dat je naar New York komt, Isabel!’

‘New York?’ Mama slaat haar hand voor haar mond. ‘Ik? Wanneer?’

‘Volgende week.’

Volgende week? Dat is al hartstikke snel. Mama had wel verteld dat Benno contacten had in New York, en dat het heel spannend was, maar nu willen ze dus al dat ze komt...

‘Mijn zus wordt beroemd!’ roept Karin. ‘Koos, champagne!’

Mama kijkt een beetje beduusd als papa zijn armen om haar heen slaat en haar kust.

Ze lachen en letten gelukkig niet op mij. Ik weet dat ik blij moet zijn voor mama, maar ik kan alleen maar denken aan wat Benno vorige week zei. Als New York eenmaal aan je voeten ligt, is een internationale doorbraak dichtbij. Benno kan het weten, zegt mama altijd. Hij is de eigenaar van de galerie waar ze al heel lang exposeert.

Een zachte hand tegen mijn wang. ‘Ben je niet blij voor me, Sam?’ vraagt mama als ze mijn pet over mijn ogen trekt.

Zo noemt ze me altijd als ik eruitzie als een jongen. Dat doet ze al sinds ik klein ben.

Ik probeer te lachen en knik.

Ik moet er nog steeds aan wennen dat Lodewijk boven aan de trap de andere kant op gaat. Sinds een week zitten we niet meer samen, voor het eerst in ons leven. Zelfs de pauzes hebben we apart.

Alle meisjes zitten al, de jongens hangen en kletsen nog wat. Als ik naar mijn plaats loop, doet meester Peter de deur dicht. De jongens vliegen naar hun tafeltje. Dan klinkt de tweede bel.

In mijn vorige groep liepen we dan pas naar onze plek. Maar groep 8 is zo vreselijk braaf! En meester Peter is niet eens streng. Ik doe maar net als iedereen. Ze letten al genoeg op me omdat ik nieuw ben.

Maandag beginnen we altijd met rekenen. Iedereen heeft zijn boek al open.

BLZ. 21, heeft meester Peter op het bord geschreven. Daaronder staat in blokletters: SOM 3 T/M 11. Rekenen vind ik het leukste vak op school. Ik was altijd al bijna klaar als de anderen nog moesten beginnen. Daarom mocht ik van groep 6 direct naar groep 8. Nu moet ik tenminste echt nadenken.

Maar ik kan me niet concentreren. Heeft mama er wel aan gedacht dat papa 's avonds heel vaak concerten

heeft? En overdag bijna altijd aan het repeteren is? Wie is er dan bij mij?

‘Sannie, begin jij ook?’ Meester Peter klopt op mijn tafeltje en schuift verder.

Ik moet er wel aan wennen, zijn gezicht zo dichtbij als hij langskomt. Zijn benen schuiven naar links, naar rechts, zijn handen liggen achter op zijn gebogen rug. Voor het bord gaat hij pootje over. Dat ziet er zo gaaf uit.

De vloeren zijn heerlijk glad in dit lokaal, zei meester Peter toen hij vorige week onze tafeltjes extra ver uit elkaar schoof. En nu de winter in aantocht is, zei hij, moet ik trainen voor de Elfstedentocht. Dus als jullie sommen maken, schaats ik rondjes. Als je wat wilt vragen, steek je gewoon je hand op, dan stop ik.

Som 3 is makkelijk. Er staat een rechthoek. Bij de ene zijde staat 13 cm en bij de andere 5 cm. Eronder staat: Wat is de omtrek? Dat is vermenigvuldigen natuurlijk. $5 \times 13 = 65$.

Bij Carl stopt meester Peter. Carl is nieuw op school. Toen hij op de eerste schooldag iets over zichzelf moest vertellen, zei hij dat hij overal had gewoond. Hij was geboren in Australië en had in Amerika, Aruba en Afrika op school gezeten. Best zielig als je ouders zo vaak verhuizen. Maar het klonk ook wel een beetje opschepperig.

Brit vraagt of ik mee wil doen met touwtjespringen. Ze

is de eerste die tegen me praat in de pauze. Met Lodewijk verveelde ik me nooit. Vorige week heb ik elke dag op het muurtje gezeten. Van daaruit kan ik de jongens zien voetballen. Ik zou best mee willen doen, maar in groep 8 voetballen meisjes niet.

'Jij draait,' zegt Brit.

Maartje staat aan de andere kant. Na vijf minuten neemt Sophie haar plaats over, daarna gaat Aïsha voor haar draaien. Niemand vraagt of ik wil springen. Gelukkig maar. Ik ben niet zo goed in meisjesdingen. Laat mij maar lekker draaien. Als het tijd is, trekt Brit het touw uit mijn handen en loopt lachend met de anderen naar binnen. Ineens besta ik niet meer.

In de gang komt Carl naast me lopen. Misschien wil hij vrienden worden omdat ik ook nieuw ben. Dan moet hij wel ophouden met dat gestaar. Ik zie heus wel dat hij steeds naar me kijkt. In de klas, net vanaf het muurtje en nu weer. Hij kijkt niet gewoon, maar alsof hij iets zoekt.

'Ik ken jou ergens van,' zegt hij ineens.

Ik draai mijn hoofd opzij. Hij heeft blond haar, groene ogen, een ronde metalen bril, sproetjes op en naast zijn neus en een van zijn voortanden mist een stukje. Ik heb hem echt nooit eerder gezien.

'Ik jou niet,' zeg ik en ren gauw de trap op, weg van die starende ogen.

Ze zit op haar hurken voor het schilderij. Pas als de kopjes rinkelen, kijkt mama om.

‘Heb je thee? Heerlijk, schat.’ Ze veegt een lok uit haar oog en schildert verder. ‘Hoe was het op school?’

Dat vraagt ze altijd, maar ze wacht nooit op antwoord. Nu ook niet. Ze zucht. ‘Morgen is de opening en ik moet nog zoveel doen... Schenk jij in?’

Ik ben de opening helemaal vergeten. Logisch dat ze het te druk heeft om naar mij te luisteren. Ik weet dat ze blij is als ik vertel dat ik heb meegedaan met touwtjespringen. Ze vindt het fijn als ik met meisjes speel. Zal ik het toch vertellen? Net als ik mijn mond open wil doen, begint haar smartphone te zoemen. Als ze oppakt en haar naam zegt, gaat ze Engels praten. Ze merkt niet eens dat ik naar beneden ga.

Na een kwartier stormt ze de kamer binnen. ‘Ik moet even naar de galerie. Wil je mee?’

Ik sla mijn boek dicht. Bladzijde 67. Omi is 67, dat onthoud ik wel.

‘Goed,’ zeg ik. Het klinkt hopelijk alsof ik haar een plezier doe in plaats van mezelf.

Mama stift haar lippen bij de spiegel. Dat doet ze altijd

voor ze de deur uitgaat. Dieprood. Ik ga naast haar staan. Ze is nog maar een kop groter dan ik. Als ze een hand door haar haar haalt, kijkt ze me lachend aan. ‘Wat ben jij ineens ijdel!’

Ik kijk niet naar mezelf, ik wil gewoon weten hoeveel ik nog moet groeien om even lang te zijn, maar ik zeg niets. Laat mama maar lekker denken dat ik graag in de spiegel kijk. Zoals alle meisjes.

Het is tien minuten rijden. Ze praat aan één stuk door. Over het schilderij dat ze nog moet afmaken, over de belangrijke meneer die belde uit Amerika en wat die allemaal zei. Ze denkt geen moment aan hoe het met mij en papa moet als ze weg is. Ze denkt alleen nog maar aan New York en beroemd worden.

‘Wat ben je gegroei-oeid, San,’ zegt Michèl met een lange uithaal als hij me tegen zich aanduwt. Benno blaast een handkus naar me toe voor hij met mama de smalle lichte ruimte in loopt.

De grootste schilderijen hangen al. Zwarte vegen, grijze vlekken, bruine lijntjes en soms goud. Meer kleuren gebruikt mama niet. Ik kan nooit zien wat het voorstelt. Maar in mama’s hoofd is het wel iets. ‘Zee’ staat er op het bordje naast het allergrootste schilderij. Als je goed kijkt, zei mama toen het net klaar was, zie je golven en meeuwen. Misschien kan ik niet goed kijken, maar ik zag alleen maar strepen en vegen. Geeft niks, zei mama la-

chend. Je mag er ook best iets anders in zien. Of niets. Mama en Benno staan bij de kleinere schilderijen die tegen de muur staan. Die wil mama altijd zelf ophangen. ‘Wilde Loodje niet mee?’ vraagt Michèl. Hij blijft altijd bij mij als mama en Benno bezig zijn. Ik haal mijn schouders op. Ik weet niet eens waar Lodewijk is. Ik ben zo snel mogelijk naar huis gegaan om bij mama te zijn nu ze nog thuis is. ‘Kom, San.’ Michèl trekt me mee naar het keukentje achterin de galerie. ‘Limo?’ Hij vindt het vast jammer dat hij nu niet kan vragen: limootje, Loodje? Als hij dat zegt, buldert hij altijd van het lachen. ‘Michèl,’ roept Benno. ‘Mogen Isabel en ik een sapje?’ ‘Komt eraan,’ roept Michèl terug als hij de koelkast opentrekt. ‘Leuk, hè,’ zegt hij, ‘dat je moeder en Benno naar New York gaan.’ Hij schenkt mijn limonadeglas vol. Ja, hartstikke leuk, maar niet heus. Ik weet dat het egoïstisch en kinderachtig is en dat ik blij moet zijn voor mama, maar ik wil niet dat ze weggaat en dat New York aan haar voeten gaat liggen. Straks wil de hele wereld dat mama komt. Dan is ze nooit meer thuis.

‘Waar was je gisteren?’ vraagt Lodewijk als ik onze voordeur dichttrek.

Hij bedoelt natuurlijk dat ik niet op hem heb gewacht. ‘Ik moest m’n moeder helpen,’ zeg ik. ‘Komen jullie vanavond ook naar de opening?’

Hij knikt. ‘Natuurlijk.’

De hele weg naar school hoort hij me uit over New York en wat Isabel ervan vindt. Ik geef superkorte antwoorden, maar hij blijft vragen stellen.

Pas als we bijna bij school zijn, is hij ineens stil. Hij denkt misschien dat ik het niet merk, maar ik zie het heus wel. Zodra hij over de drempel van school stapt, verandert hij. Hij sleept zichzelf de trap op alsof er lood in zijn zolen zit. Hij vindt leren niet leuk en makkelijk zoals ik en hij is bang om iets verkeerd te doen. Karin en Koos vinden hoge cijfers belangrijk.

Na het dictee moeten we allemaal naast ons tafeltje gaan staan.

‘Vandaag gaan we schaatsen,’ zegt meester Peter.

Schaatsen? Het is september! De kunstijsbaan is nog niet eens open.

‘Zak maar door je knieën en leg je handen op je rug.’

De jongens staan erbij alsof ze de nieuwe Sven Kramer zijn. De meisjes beginnen te giechelen. Brit en Maartje gooien eerst hun lange haren over hun schouders en duwen dan heel overdreven hun kont naar achteren.

‘En nu eerst je rechtervoet naar buiten schuiven.’ Meester Peter doet het voor. ‘En dan links.’ Hij schuift de andere kant op.

Maartje staat nog op haar rechterbeen als Max tegen haar aan botst. Brit proest het uit en alle meisjes beginnen te gieren van het lachen. Alle meisjes behalve ik. Wat is er nou zo grappig aan dat Max bijna op haar valt?

‘Nu wil ik dat jullie goed opletten,’ zegt meester Peter. ‘We doen het allemaal precies tegelijk. Dus rechts... links... Als je bij het bord bent, stop je. Rechts... links... rechts...’

Ik vind schaatsen leuk. Ik hoop dat hij ons ook pootje over leert en dat het deze winter flink gaat vriezen.

In de pauze duwt Brit een uiteinde van het touw in mijn hand en geeft Aïsha het andere stuk. Oké, ik draai wel weer. Brit en Maartje gaan tussen ons in staan en dan beginnen we. Aïsha geeft de maat aan, ik draai mee. In de verte klinkt gejuich, er is gescoord op het voetbalveld. Ik kan niet zien wie het doelpunt heeft gemaakt, maar ik denk Lennart. In mijn ooghoek zie ik Carl vanaf het muurtje naar me kijken.

Ineens voel ik een harde ruk aan het touw. Ik kan niet verder draaien. Maartje staat er bovenop.

‘Opletten,’ roept Brit boos naar me.

Ik lette inderdaad niet op. Ik word zenuwachtig van dat gestaar van Carl.

‘Nu mag jij springen,’ zegt Maartje. Ze loopt op me af en trekt het touw uit mijn hand.

Ik wil helemaal niet springen. Ik kan er niets van. Maar het móet goed gaan. Dit is een test. Als ik gauw af ben, mag ik nooit meer mee doen.

Maartje en Aïsha beginnen te draaien en ik spring op, op, precies tegelijk met Brit. Dit is best leuk. Een, twee, spring, een, twee, spring. Als ik goed blijf tellen en niet naar Carl kijk, kan er niets misgaan.

Na twaalf keer springt Brit tegen het touw. Ze kijkt superchagrijnig als ze het uiteinde van Aïsha overpakt. Ze had natuurlijk nooit verwacht dat ik het langer zou volhouden dan zij.

Als Aïsha en ik springen, gaat de bel. Brit laat het touw vallen, Maartje trekt het naar zich toe en voor ik het weet zijn ze verdwenen.

Op de trap komt Carl naast me lopen. Hij kijkt weer zo.

‘Je komt me zo bekend voor,’ zegt hij. ‘Ik heb jou eerder gezien.’

Misschien heb ik wel een dubbelganger. Wie weet heeft hij die een keer zien lopen. Hij heeft toch overal ge-

woond? Ik ben nog nooit verder geweest dan Frankrijk, dus waar kan hij mij van kennen?

‘Waar dan?’ vraag ik. ‘In Afrika of in Amerika? Of was het in Australië?’ Ik vind mezelf wel grappig, maar Carl lacht niet. Hij is bloedserieus.

‘Ik weet niet meer waar. Maar jij was het,’ zegt hij. ‘Ik vergeet nooit een gezicht.’